

Slovinsko 2006

4.-12.8. 2006

1.den 20:00 najeto 503 km (celkem 503 km)
odjezd, jízda v dešti, přespání u záchodů

Po dni plném nervů a spěchu doma balíme a konečně kolem osmé večer vyrážíme. Nejdříve jedeme vyzvednout J a M na Budějovickou. Tam trefujeme bez problémů. Z Budějovické trefit zpět na dálnici už je horší, ale po nějaké době a kroužení po Praze se nám to daří. Bohužel počasí cestování moc nepřeje, prší a fouká silný vítr. Většinou tedy dodržujeme povolenou rychlost na dálnici a netestujeme funkčnost nového bodového systému. Cesta do Brna moc neubíhá, ale pak už je to lepší. Na hranicích s Rakouskem ani nechtějí občanky. Na první pumpě kupujeme dálniční známku na 10 dní za 7 euro. Ve Vídni jsme skoro hned a průjezd ve pozdně večerních hodinách je bez problémů. Mezi Vídni a Grazem musíme brát benzín. Doléhá na nás únava a tak hledáme vhodné parkoviště k přespání. Skoro všechna jsou plná aut a hlavně kamionů. Docela rychle však nacházíme jedno úplně opuštěné. Dokonce jsou zde i záchody. Ty však neuvěřitelně smrdí a tak se rozhodujeme, zda tu vůbec zůstat. O nákolik metrů dál je to lepší a tak zůstáváme, záchody však rozhodně nepoužíváme. J a M staví stan, O a F lehají pod širák. Je 3:30 v noci a tak nám nečiní vůbec žádný problém usnout.

2.den 7:30 210 km (713 km)
parkování u Baumaxu v Grazu, jízda s otevřeným kufrem v Mariboru, kempování u Celje

Spalo se nám dobře i přes hluk z dálnice. O a F vstávají a probouzí J a M. Snídáme, balíme se a vyrážíme. Za chvíli jsme v Grazu. Operativně se rozhodujeme, že si ho chceme prohlédnout, když už tu jsme. Bohužel silnice do centra je v rekonstrukci a značení objížďky je mizivé. Takže projíždíme okrajem, kde míváme místní velký bleší trh. Chceme ho prozkoumat. Všechna místa, kde se dá parkovat v blízkém okolí jsou však obsazena, volné je parkoviště před Baumaxem. Jedeme tam. Chlápek u vjezdu se nás ptá, zda jedeme do Baumaxu. Naše odpověď zní přesvědčivě „Ja, ja...“. Aby se neřeklo, tak se do toho Baumaxu jdeme podívat. Nezdržujeme se tam ale dlouho a míříme na blešák. Je opravdu velký a k vidění všechno možné i nemožné. Člověk by neřekl, co někteří lidé mají ještě doma. Nic však nekupujeme a vracíme se k autu. Zkoušíme znova najít centrum, ale bezvýsledně. Míváme pouze místní fotbalový stadion – UPC Arena. Pokračujeme tedy po dálnici do Slovinska. Hranice opět bez problémů. Za dálnici do Mariboru platíme 180 SIT. Ve Slovinsku je úplně nejdebilnější systém placení za dálnice. V Mariboru parkujeme bez problémů blízko centra a jdeme si prohlédnout město. Je docela pěkné. Příjemná procházka parkem. Pak hledáme nějaký obchod kvůli jídlu a poprvé se tak seznamujeme s místními obchody a místním jídlem. Jelikož F nemohl v Praze sehnat místní měnu, tak musí do směnárny. Jak jsme později zjistili už to bylo skoro zbytečné. Úplně všude už automaticky berou eura, protože se připravují na brzký vstup do eurozóny. Kurzový přepočít je fixně daný a tak ani nehrozí nějaké ztráty. Cestou k autu uskutečňují J a M první pokus se zmrzlinou, která se nám na první pohled zdá drahá. Přes 20 Kč za kopeček. Nicméně, jak jsme rychle zjistili, jejich jeden kopeček jsou tak tři naše kopečky a kvalita zmrzliny je úplně nesrovnatelná. Slovinská zmrzlina je prostě úžasná!!! Nasedáme do auta a vyrážíme směr Lublaň. Zezadu na nás někdo troubí. Zjišťujeme, že jedeme s otevřeným kufrem. Zastavujeme a chybu rychle napravujeme. Bohužel, odnesla to karimatka F, která se vytratila do nenávratna. Jedeme do Celje, což je třetí největší město Slovinska. Sjíždíme z dálnice kvůli poplatkům. Cesta je mnohem zajímavější, ale pomalejší.

Rozhodjeme se nejdřív ukempovat a pak vyrazit do Celje. Asi 15 km od Celje mají být dva kempy. V prvním stojí ubytování 7,5 euro za osobu. To se nám zdá dost, i přestože v ceně je možnost koupání v bazénu. Jedeme do dalšího kempu, který má být poblíž. Ten už je méně luxusnější a víc kempovější. Dokonce jsou tu i takové skvělé přístřešky, kde se dá přespat bez nutnosti stavět stan. Bohužel na recepci nikdo není, takže věci zde nenecháváme a jedeme na prohlídku Celje. Po cestě zastavujeme v jedné restauraci, abychom otestovali místní jídlo. Test dopadá... No... J si dává nějakou gulášovou polévku a k tomu cosi na způsob pohankové kaše. Jak to chutnalo si uděláte představu sami. O a M volí zdánlivou jistotu. Těstoviny s houbovou omáčkou. Chut' je však jakási zvláštní. Zdá se, že to vařili dohromady se škvarky a ještě to posypali strouhankou. Těstoviny tak zůstávají nedojedeny. F dává klasiku – vepřový plátek a hranolky. Na tom není co zkazit. Takto posílnění můžeme v klidu na prohlídku Celje. Obyčejné město. Nic speciálního. Ale procházka příjemná. Dáváme zmrzlinu a jedeme do kempu, kde už by recepce měla mít otvírací hodiny. Opět nikdo. Zřejmě je to kvůli osazenstvu, které se tu dnes sešlo. Spousta velmi hlučných cikánů, jezdících auty s rumunskými poznávacími značkami. Jak zjišťujeme v občerstvovací budce na druhém konci kempu, kde si F dává pivo a nasloucháme hovoru místních, tak názory domorodců na cikány zřejmě budou velmi podobné názorů většiny českých občanů. Nám však tato situace vyhovuje. Bordel a hluk jsme ochotni přežít. Uléháme velmi brzo. O a F spí v dřevěné boudičce, J a M staví opět stan. I přes neustálý hluk, který je ještě umocňován nějakou cirkulárkou se nám daří celkem rychle usnout.

3.den 7:30 117 km (830 km)

pizza v Lublani, zavřené supermarkety

V noci přšelo, ale v budce zůstalo sucho. V kempu je prázdné, občas projde nějaký turista. Vaříme čaj a snídáme. Po snídani jedeme do Lublaně – hlavního města. Chvilu jedeme po dálnici a pak opět sjíždíme. Po troše komplikací se dostáváme do centra, kde F využívá znalosti prostředí a parkujeme celkem dobře, poměrně blízko centra. Za 10 minut jsme v turistických informacích, kde bereme mapu, dělíme se na dvojice a vyrážíme na prohlídku. První míříme na hrad. Je to do kopce, tak dokud máme energii. Hrad však není žádný zázrak. Opravuje se a je to takový divný mix nového a starého. Vyhlídka z věže stojí 800 SIT, oželíme jí. Jinak je však Lublaň pěkná s velmi zvláštní architekturou a spoustou zajímavých budov. Čas na zmrzlinu a akorát stíháme dojít na místo srazu před místní vyzkoušenou pizzerií. J a M zde ještě nejsou. Vidíme skupinu asi 30 turistů, jak jdou dovnitř do pizzerie. Tady si asi jen tak rychle neobjednáme. Volíme tak náhradní variantu, pizzerii asi 5 minut vzdálenou. Je to dobrá volba. Pizza velká a ne tak drahá (1300 SIT). Salátovému baru odoláváme. Opět se rozdělujeme, ale tentokrát na kratší dobu. Přibližně v 17,00 si dáváme sraz u auta a chceme jet do místní supermarketové obchodní zóny nakoupit nějaké jídlo a F chce koupit novou karimatku. Bohužel, v neděli odpoledne je už všude zavřeno. Nemůžeme tomu uvěřit. Asi jsme už příliš zhýčkaní zdejším konzumním stylem. Co se dá dělat. Jedeme dál. Projíždíme Kranjem, což je další poměrně velké město. Nicméně opět všude zavřeno. Pokračujeme tedy do nedalekého kempu. První pokus opět nevyhází, příliš drahý. Druhý už je lepší, i když dostat se tam je opět trochu obtížné. Při bloudění vjíždíme dokonce i k někomu na zahrádku. Nakonec se daří. Tentokrát stany stavíme dva. Večeříme, opět testujeme místní pivo a jdeme spát.

4.den 7:00 147 km (977 km)

karimatka získána, Bledské jezero a vodopády Slap Savica

Prší. O a F vstávají dřív a jedou do Kranje pro karimatku a nějaké jídlo. Interspar otvírá až v 8:00. Bohužel trefujeme zrovna nějaký menší, kde mají jen jídlo. Kupujeme snídaní a jedeme dál do centra. Tam vidíme velkou budovu s nápisem Globus, která se tváří jako nákupní centrum. Parkování na střeše. Jdeme do toho. Zábava. 200 SIT za hodinu. Bohužel většina obchodů otevírá až v 9:00. Ale stejně tam není nic moc. Jdeme se tedy projít centrem, snad na něco narazíme. Pěší zóna je pěkná a je tu i pár pěkných starých budov. Obchody s turistickým vybavením nacházíme dva. Bohužel ani v jednom karimatky nevedou. Kupujeme tedy aspoň nějaké jídlo v samoobsluze. Průzkum pokračuje. Objevujeme nákupní zónu s hypermarketem a v něm poslední karimatku. Je sice poněkud široká, ale je to karimatka!!! Takže bereme, dokupujeme ještě nějaké jídlo a zpět do kempu. J a M jsou ještě ve spacácích. Vzhledem k dešti a mokřým stanům se rozhodujeme nechat věci v kempu a vyrazit za naším cílem (Bledské a Bohnijské jezera) jen tak nalehko. V Bledu využívá F opět znalosti prostředí, vyhýbáme se lokální zácpě a parkujeme velmi dobře blízko jezera a hlavně na neplaceném parkovišti. Jdeme na procházku kolem jezera. Pěkné, pěkné, pěkné. Kaple na ostrově, všude spousta turistů, zvony v místních kaplích a kostelech zvoní snad bez přestávky pořád. Čistá voda a krásný výhled na hory. Pokračujeme na Bohnij a cestou zjišťujeme, že počasí má být spíš horší, než lepší. Mapu Triglavského národního parku tedy zatím nekupujeme. U Bohnijského jezera míříme k místním vodopádům Slap Savica. Vstupné je 480 SIT za osobu. To dáváme a jdeme asi 20 minut do mírného kopce. Pak vidíme vodopády. Nic extra, ale pěkné jsou. Budka, ze které je na ně výhled je však pořád plná turistů. Po návratu k autu se rozhodujeme už u jezera nezastavovat, jet rovnou do kempu a užít si pohodový večer. To se nám daří. Večeříme, hrajeme citadelu, pijeme lahváče... Je nádherné počasí a tak se rozhodujeme, že další den přeci jen vyzkoušíme hory.

5. den 7:00 85 km (1062 km)

autem serpentýnami kolem krav, pěšky po horách kolem ovcí

Nádherné počasí pokračuje. Balíme a šup do hor. Cestou se v Jesenici stavujeme pro jídlo. Výjimečně nebloudíme. Z Krajinské Gory vedou do sedla Vršič serpentiny. Občas docela ostré zatáčky a na silnici dokonce těsně mjíjme i pasoucí se krávu. Sedlo je ve výšce 1611 metrů. Místo k parkování se nahoře hledá špatně. Autu dáváme při našich pokusech opravdu zabrat. Nakonec se daří, ale motor už se začíná trochu přehřívát. Platíme 3 eura za parkovné a převlíkáme se. Pak kupujeme mapu ve stánku a u jídla plánujeme, kam vyrazíme. Volba padá na Prisojnik (2547 mnm). Je 12:00 a vypadá to na přibližně šestihodinový výlet. Ze začátku nám to jde celkem dobře a držíme se předepsaných časů. Pak však začíná prudší stoupání a tempo klesá. Po prudším stoupání pak přichází obtížné úseky na skalách. Lezení, místy v dost nebezpečných úsecích. Naskýtají se nám však krásné výhledy. Především u „okna“, což je velká díra ve skále, skrz kterou je vidět daleko a především hluboko. Nic pro lidi se závratí. Lezení je opravdu obtížné a nebezpečné i přesto, že nám pomáhají lana a skoby zatlučené do skal. Pomalu se posunujeme vpřed a propracováváme se k vrcholu. Zhruba 150 výškových metrů pod vrcholem se M a O rozhodují, že úplný vrchol obětují a radši budou pokračovat dolů. J a F tedy míří nahoru a M a O se vydávají dolů. Nahoře jsme pro dnešek už zřejmě jako úplně poslední. Moc se nezdržujeme a jdeme za M a O. Cestu dolů jsme naštěstí zvolili lepší pro sestup, než tu, po které jsme přišli nahoru. Obtížných pasáží je méně a tak nám to jde celkem slušně. Vyložené „strachovky“ jako při cestě nahoru se prakticky nevyskytují. Akorát včas se dostáváme na pohodovou cestu. Už se jde lehce. Ještě potkáváme kamzíka, který nám rychle uhýbá z cesty a stádo ovcí, kterému pro jistotu uhýbáme z cesty my. Auto už zbylo na parkovišti skoro poslední. Sjíždíme serpentýnami dolů do Trente, kde zajíždíme do prvního kempu. Je drahý a tak opět zajíždíme do druhého, který je levnější a tak zůstáváme tam. Plánujeme zítřek, večeříme a pozorujeme všude kolem spousta Čechů.

6.den 6:30 138 km (1200 km)
neúspěšný pokus o Triglav, úprk z kempu

Vstáváme tentokrát dřív. J a F se chtějí pokusit o Triglav, nejvyšší horu. M a O zůstávají v kempu a volí procházky po okolí. Jedeme autem kam až to jde a kolem 8:00 vyrážíme údolím přímo za nosem. Nasazujeme rychlé tempo a jde nám to. Časy napsané na ukazatelích se nám daří krátit přibližně na polovinu. Hned na druhé odbočce přecházíme cestu, po které chceme jít a vydáváme se tak vzdálenostně delší cestou. Nicméně jak se později ukázalo, byl to velmi dobrý omyl. Cesta jde pořád dobře. Začínáme potkávat další turisty. Z 80% se jedná o Čechy. Náš první cíl, kde si chceme pořádněji odpočinout je koča na Doliču. Poslední zhruba 40 minut už jde opravdu ztuha. Kolem 11:00 konečně dorážíme na koču. Sedáme na lavičky a dáváme se do řeči s lidmi ze zájezdu z Čech, kteří mají pro dnešek stejný cíl. Zdolat Triglav. Jedná se však o raftařský zájezd, takže hory jsou pro mnohé nečekaně náročné. Je jich hodně, asi 30. My půl hodiny odpočinku vyrážíme. Počasí se začíná trochu horšit. Před 12:00 už vidíme před sebou Triglav. Teda spíš mlhu, která ho obklopuje. Jdeme dál, až na rozcestí pod Triglavem. Na vrchol zbývá už jen něco málo přes 300 výškových metrů. Téměř nic, vzhledem k těm 1800, které už jsme zdolali. Jde však už o úsek, kde se musí lézt. Nejde o tak nebezpečné lezení, jako den před tím, ale vzhledem k počtu lidí snažících se současně lézt nahoru i dolů, je to dost zdlouhavé. Mlha přibývá a začíná mrholit. Rozhodujeme se, že nemusíme být nahoře za každou cenu a otáčíme se. Cestou zpátky na koču potkáváme zmíněný zájezd. Diví se, že jsme tak rychlí, že už jsme byli nahoře a jdeme dolů. Chvilí nám trvá, než jim vysvětlíme, že nahoru jít v tomhle počasí nechceme. Jim počasí evidentně nevadí a přemlouvají nás ať jdeme s nimi. Odoláváme. Vysvětlování si ještě párkrát zopakujeme, pro další skupinky. Na koče opět dáváme pauzu a dozvídáme se, že i ráno už na Triglavu byla mlha a byla tam spousta lidí, takže to stálo za prd. Dobře jsme udělali. Zvláště vzhledem k dešti, který se začíná hlásit o slovo čím dál tím víc. Zpět se rozhodujeme jít již původně plánovanou kratší trasou, i když tušíme, že to bude asi pěkně prudký sešup. Chceme však být dole co nejrychleji. Skutečnost předčila naše očekávání. Ze začátku je to jen velmi prudké klesání. Pěkná pruda říkáme si, když už to trvá asi 50 minut. Pak potkáváme slovenskou miniskupinku. Pán se ptá jak je to ještě daleko, my máme stejnou otázku, jen směrem dolů. Dozvídáme se, že cestou dolů vedou místy dost obtížné úseky s řetězy. Oni jsou naopak velmi šťastní, že už žádné řetězy cestou nahoru nebudou. Prší. Rozhodujeme se jít dolů a nevracet se. Potkáváme další dvojici. Ti říkají, že být námi, tak na ty řetězy nejdou. My jdeme. Je to těžké, ale nic extrémního. Žádné strachovky. Přesto se musíme mít na pozoru a je to pruda a otrava. Konečně jsme v údolí. Teď už se nám nic nestane, leda by nás pokousal kamzík. Rychle se pokocháme pohledem na vodopád s celkem velkým kusem ledu a jdeme k autu. Nechceme zbytečně dlouho moknout. Než dojdeme k autu, tak přestává pršet. V kempu se rozhodujeme, že vzhledem k neutěšené předpovědi už tu nemusíme zůstat. Tak se jdeme všichni osprchovat, balíme stany, platíme a jedeme. Směr Itálie, kde chceme do Terstu k moři. Zastavujeme se ještě cestou na pizzu a zmrzlinu a pak už vyhlížíme místo ke spaní. Po chvíli se nám daří najít celkem dobré místo a kolem 22:30 uléháme.

7.den 7:30 159 km (1359 km)
Terst a nebo Benátky???, Benátky jsou úžasné

Zjišťujeme, že jsme spali na takovém malém smetišti, ale žádná hrůza. Nicméně čaj neděláme, snídáme a balíme rychle a hurá do Itálie, kterou už máme na dosah. Na hranicích tentokrát doklady chtějí, což nás překvapuje a proto děláme tak trochu scény. Ale pouští nás a

to je hlavní. U Terstu jsme prakticky hned. Zajíždíme do kempu s myšlenkou se ubytovat a pak v klidu vyrazit do města. J a M však přichází s myšlenkou, že vlastně nejsou tak daleko odsud Benátky. Říkáme si, že proč ne. Když už tu jsme, tak proč si nezajet do Benátek. Jedeme. Na dálnici však zjišťujeme, že místní dálniční poplatky jsou opravdu vysoké. Nejnižší je 25 euro. To rozhodně nedáme. Po obyčejné silnici to však moc neubíhá. Je to skoro 150 km. Je poznat, že jsme v Itálii. Všude spousta aut, zácpa v každém městě nebo vesnici. Na blinkry se tu moc nehraje... Kolem 13:00 se konečně dostáváme do blízkosti Benátek. Až do města je nemožné zajet, takže volíme kemp, od kterého jede autobus. Kemp stojí 40 euro, což je pěkná páłka. Vybavení nic moc. Studená voda, záchody otřesné. No rychle jíme a vyrážíme na bus. Chceme si Benátek užít co nejvíc. Busem jsme tam rychle. Opět se dělíme na dvojice a vyrážíme na prohlídku města. Je to opravdu nádhera. Dokud to člověk neuvidí, tak si to asi nedokáže představit. Místo silnic tu jsou vodní kanály, místo aut lodě. Dokonce tu funguje i lodní taxi a lodní hromadná doprava. No a pak samozřejmě klasické gondoly. V nejturističtějších místech se dokonce tvořily gondolové dopravní zácpy. Jinak město úžasné. Dalo by se zde procházet týden a člověk by se nenudil. Jen místy je těch turistů opravdu moc. Zkoušíme i místní zmrzlinu. Tentokrát jdeme trochu do rizika a dáváme bazalkovou a burákovou. Zvláštní, ale opět vynikající. Pomalu se propracováváme k hlavnímu náměstí, svatého Marka. Bohužel katedrálu nám zavírají těsně před nosem. Pokračujeme tedy v prohlídce města. Cestou F pochybuje o tom, že v tomhle městě žijí normální lidi a že se tu vůbec dá bydlet. O mu oponuje. Po dvou hodinách se dostáváme opět na náměstí. J a M tu nejsou, což znamená, že se rozhodli jet do kempu. My pokračujeme dál. Navečer trochu ustupuje vedro a je příjemný chládek. Procházíme se po hlavním nábřeží a pak při hledání záchodu bloudíme do odlehlé, neturistické čtvrti. Nacházíme úplně neturistický bar, sportovní hospodu a tak... F už pomalu začíná věřit, že se tu dá bydlet. Nicméně mapička z kempu zde trochu selhává a tak máme problém se vymotat. Nakonec nám musí pomoci místní obyvatelka a zvládáme to. Musíme trochu přidat do kroku, protože chceme stihnout autobus. Večerní Benátky jsou mnohem příjemnější než denní, plné turistů. Bus stiháme v pohodě. Jen přesně nevíme, kterou zastávku vystoupit, tak pro jistotu vystupujeme hned tu první. Bylo to sice špatně, ale ne zas tak moc špatně. O něco horší to měli J a M, kterým se cestou v autobuse změnilo číslo toho autobusu a ten je tak odvezl někam jinam. Nebyli zdaleka jediní, kteří tím byli překvapení. I přestože vyráželi z Benátek asi hodinu a půl před O a F, tak do kempu dorazili jen o 15 minut dřív. Vaříme si důkladnou večeři, pijeme víno zakoupené ve Slovinsku a jíme brambůrky. Pak uléháme. O a F pod širák J a M do stanu. V noci však začíná pršet a tak se O a F musí přesunout do auta.

8.den 8:00 242 km (1601 km)

prší, prší; kudy z Terstu???; *jama plná turistů*

Pršet přestalo a tak se jdeme z auta ještě na chvíli natáhnout ven. Snídáme, balíme, platíme nekřesťanských 40 euro a jedeme zpět na Terst. Cesta je stejně dlouhá jako cesta sem a ubíhá spíš pomalu. Chceme vydržet s benzínem kvůli ceně až do Slovinska i když je vidět, že to bude těsné. Konečně v Terstu. Chvíli se orientujeme, kroužíme a nakonec se daří najít parkovací místo poměrně v centru a hlavně zadarmo. Bohužel opět prší. Vyrážíme směrem, kde tušíme centrum města. Centrum tu sice je, ale nemůžeme najít turistické informace s mapou města. Nakonec se daří na hlavním velkém náměstí. Opět se dělíme a vyrážíme každá dvojice po svých. My jdeme na kopec, prohlídnout si katedrálu. Malá ale pěkná. Na hrad se platí vstupné a navíc ho rekonstruují, takže nic. Římské koloseum je také pokryté lešením. Cestou k nábřeží obhlédneme hospody, jestli si náhodou nedáme něco dobrého. V jedné hospodě objevujeme J a M. Pokračujeme. Procházka po nábřeží je stejná jako po

celém městě. Kvůli dešti tu moc lidí není. Na přístav je to hodně pusté. Na moře si ale aspoň šaháme. Pak už jdeme na místo srazu na náměstí, pokoušíme se neúspěšně nakoupit (mají polední pauzu od 14:00 do 16:30!!!) a jedeme ven z města. Výjezd bez ukazatelů je složitý a tak jedeme docela velkou oklikou. Benzín však našťastí stačí. Přejezd zpět do Slovinska je bez problémů. Bereme hned benzín a také nakupujeme jídlo. Na večer se ještě jedeme kouknout k jeskyni „Postojnska jama“, kam chceme v sobotu nakouknout. Má být velká a známá. Po příjezdu k jamě se ukazuje, že je možná až příliš velká a až příliš známá. Neskutečná turistárna. Vstupná stojí 5000 SIT pro jednoho. To nedáme. A ani nemáme. I přesto, že je už po zavíračce je všude ještě hodně lidí. Možná díky přítomnému obrovskému hotelu. Vyhlížíme si jinou nedalekou ??? jamu, kde by to nemuselo být tak turistické a jedeme tam. Tato jama pro změnu není vůbec turistická. Nikde nikdo. Zajíždíme na parkoviště, teda spíš parkovišťátko a po krátké debatě se rozhodujeme tu zůstat. Mají tu kadibudku i stříšku pod kterou se dá přespat. Ještě jdeme na krátkou exkurzi k jamě. Vypadá to, že oficiální prohlídky se dělají jen po předchozí domluvě. Nahlížíme jen na kraj a jdeme zpět. Večeře, lahváč a usínáme. Vypadá to opět na déšť a tak leháme pod stříšku, J a M klasicky do stanu.

9.den 7:00 639 km (2340 km)

nejde kufr; poslední hospoda; hurá domů

Vstáváme brzy. Kvůli počasí se rozhodujeme jet domů už dnes, tak abychom to stihli. Chceme se ještě stavit na rodinnou návštěvu ve Znojmě. Jdeme znovu nahlédnout do jamy. Tentokrát se dostáváme trochu dál, až k zamčeným mřížím. Ale jsme spokojeni, něco přeci jen vidíme. Pak už nasedáme do auta a vyrážíme. V Lublani jsme za chvíli a tak se rozhodujeme, že už zde zastavovat nebudeme. Pauza na oběd bude až v Mariboru. Tentokrát jedeme po dálnici celou cestu a na poplatcích dáváme celkem asi 1300 SIT. Pořád prší, teď už teda spíš leje. V Mariboru parkujeme na stejném místě jako před tím a zjišťujeme, že nejde otevřít kufr od auta. Hledáme nějakou hospodu, kde se najíst, nakonec padá volba na celkem luxusní na náměstí, ale volba to byla výborná. Skvělý salátový bar. Porce jídla veliké. Litujeme, že jsme to neobjevili hned při první návštěvě. A v cukrárně dávají tak neskutečně velké porce zmrzliny!!! Počítáme poslední drobáky a dáváme si hned dvě porce. Je výborná, tohle nám bude chybět. Kufr pořád nejde otevřít. Za poslední SITy bereme benzín a hurá do Rakouska. Ještě před tím však stojíme frontu na zaplacení dálnice a pak ještě frontu na hranicích. Hrůza. Po rakouské dálnici nám však cesta ubíhá rychle i přes déšť. Míjíme Graz, zastavujeme na protažení se na pumpě, projíždíme Vídní a už se přibližujeme k českým hranicím. Bohužel s benzínem to opět vypadá natěsno a tak pro jistotu bereme, jen za 5 euro takovou rezervu. Na českých hranicích je vše bez komplikací. Hned za hranicemi dobírááme plnou a jedeme do Znojma. Rodinná návštěva v pohodě a už míříme do Prahy. Chvíli trvá, než se dostaneme na dálnici přes Jihlavu, ale po prázdné dálnici opět cesta ubíhá celkem rychle. Dokonce o přestalo pršet. Kolem 23:00 přijíždíme do Prahy. Vysazujeme M+J na Budějovické a chceme najít cestu do Strašnic. Asi deset metrů po odjezdu z parkoviště si F všiml, že nemá zapnutá světla a chybu hned napravuje. Bohužel si toho všimli i náhodou kolemjedoucí policisté a tak nás zastavují a kárají nás. Chvíli trvá než nacházíme doklady od auta. Naštěstí se vše obešlo bez pokuty. Nicméně nás tak rozhodili, že na nejbližší křižovatce odbočujeme blbě a Objíždíme skoro celou Prahu. Domů se ale dostáváme před půlnocí...

F.

Pár postřehů ze Slovinska

Dálnice – platí se formou mýtného, to znamená, že jedete po dálnici a čas od času je tam uzávěra, kterou projedete jen po zaplacení mýtného. Blbější systém jsem v životě neviděl.

Pečivo – je na naše poměry docela hodně drahé. Řekl bych že až tak dvojnásobně ve srovnání s našimi cenami.

Otevírací doby – zejména ze začátku nás to překvapilo. Jsme zvyklí, že každý Albert má otevřeno i v neděli minimálně do sedmi do večera a zde to tak rozhodně nebylo. Ke konci už jsme dokázali najít ty správné markety, ale ze začátku jsme s tím měli opravdu problém.

Zmrzlina – úžasná, skvělá, výborná, nepřekonatelná. Jeden kopeček stál ke dvaceti korunám, ale kopeček byl velký tak minimálně jako tři naše kopečky, na které jsme zvyklí. A navíc ta chuť. To se vůbec nedá srovnat!!! Asi mi chvíli bude trvat, než si tu kopím nějakou zmrzlinu.

Kempy – platí se zásadně za osobu. Stan ani auto nepočítají. Ceny za osobu jsou ale tím pádem samozřejmě vyšší. Kvalita i ceny byly na docela přijatelné úrovni.